stručné heslo ve slovníku. Nejisté je i řešení vztahu zákona o veřejných zakázkách a autorského zákona (str. 125-6), argumentace principem lex posterior derogat legi priori je v dané věci spíše kuriozitou.

Podle mého názoru zasluhují bližší pozornosti dvě otázky, jimiž se autor zabývá. Nejdříve už výše zmíněná nepodjatost a anonymita návrhů. Právo má k dispozici řadu institutů, které napomáhají nestrannosti ve věci; zde nakonec vždy rozhoduje kvalitní obsazení poroty. V návrhu se např. projeví typický rukopis účastníka soutěže a pro odborníky by nemělo být složité odhadnout, kdo jej podal. Nepodjatost a nezávislost, resp. prohlášení člena poroty o nepodjatosti a nezávislosti, je také slibem, jak bude rozhodovat. Je to i o cti a tam už právo samo nedosáhne (srov. str. 76). Výklad příslušných ustanovení třeba vést jak z hledisek nediskriminace, transparentnosti a přesvědčivosti odůvodnění výsledků, tak i z hlediska další ochrany účastníka. V těchto pasážích mi připadá výklad příliš složitý a překombinovaný. Pokud by např. neprávem vyloučený účastník nemohl být vrácen do soutěže, byla by institutem vylučování samozřejmě ovlivnitelná a manipulovatelná (srov. např. str. 72).

Druhým problémem je povaha Soutěžního řádu České komory architektů a jeho vztah k zákonu. Prolíná celou prací – srov. např. str. 34, 40, 75, 96, 130. Bylo by žádoucí, kdyby se k tomu autor vyjádřil při obhajobě. Pokusím se mu napomoci alespoň poznámkou. Podobně, jako je vyžadován ústavně konformní výklad zákonných ustanovení, je třeba pracovat i se vztahem zákonné úpravy ke zmíněnému předpisu Komory, a domnívám se, že tato cesta může vést k uspokojivým výsledkům. Dokonce i tam, kde autor vidí „nezákonnost par excellence" - tohoto neobvyklého obratu užil na str. 96. Bylo by jistě absurdní, kdyby účastník soutěže byl podáním návrhu zbaven možnosti namítat nezákonnost některých podmínek, nebo preferovat výklad, že podáním návrhu se účastník zavazuje takovou nezákonnost přehlížet. I z tohoto důvodu je ochrana jistě možná ještě před podáním nabídky (str. 96).

Závěr: předložená práce splňuje kritéria pro rigorózní práce a je schopna obhajoby. Při ní by měl uchazeč prokázat schopnost – beze spěchu – posoudit zkoumanou úpravu jako celek, případně přednést návrhy de lege ferenda.

7. 8. 2013

Doc. JUDr. Vladimír Vopálka, CSc.

Posudek

Na rigorózní práci Mgr. Czaby Csorby

„Architektonická soutěž o návrh dle zákona o veřejných zakázkách“

Téma autor zpracoval v šesti kapitolách: Architektonická soutěž obecně, včetně historického exkursu; Působnost zákona o veřejných zakázkách, zákonné výjimky a vyhlášení soutěže; Soutěžní návrh, jeho náležitosti, související aspekty a kvalifikační předpoklady; Soutěžní porota, posouzení a hodnocení návrhu a výběr nejvhodnějšího návrhu; Procesní obrana účastníka soutěže proti nezákonnému postupu zadavatele; Související aspekty po ukončení soutěže o návrh. Práce je ukončena Závěrem a celkově má 143 stran, včetně seznamu pramenů.

Autor si určil cíl „nastínit možný, pokud možno nejméně napadnutelný postup vedoucí k výběru nejvhodnějšího návrhu, včetně krátkého pojednání o souvisejících aspektech“ (str. 3-4). Formulace je opatrná, ale není minimalistická. Odráží se v ní také reakce na literaturu a na stav právní úpravy. Práce by měla napomoci praxi, sleduje postup ve věci, aniž by byly přehlíženy teoretické souvislosti.

Zvolený způsob zpracování ovšem autora nutí k větší závislosti na komentářích, někdy i na důvodové zprávě k zákonu. V určitém případě bude důvodová zpráva snad „schopna vyvrátit veškeré pochybnosti“ (str. 42), většinou však tak tomu nebývá, mj. i proto, že může být obsahově prázdná a není ani korigována po případných změnách předlohy v Poslanecké sněmovně. Při výkladu by neměla být užívána jako hlavní nebo rozhodující argument, ten může vyplynout jen z textu zákona samého. Když už jsem u výkladu: autor z nepochopitelných důvodů obrací interpretaci slov „obdobně“ a „přiměřeně“ (str. 49, 70). V právu se užívá „obdobně“ ve smyslu použití normy nebo norem v plném rozsahu, zatímco „přiměřeně“ nabízí volnější přístup. Výslovně to uvádějí i Legislativní pravidla vlády a netřeba připomínat, že jiné výklady jsou nepoužitelné. Unáhlenost prostě škodí: kam až bychom se v právu dostali, kdybychom kvalifikační předpoklady, stvrzené ve třetích státech, považovali za nicotné (str. 69)! Spěch se nemůže vyplatit i při závěrečné jazykové korektuře textu, měla být pečlivější.

Je odvážné položit do základu práce v podstatě komentář k několika právním normám. Je to také velmi obtížné. Nelze se vyhnout sporným ustanovením, ba ani jejich částem, nutno pracovat s každou větou. Někde s podporou literatury a judikatury, o stránku dále však už bez jejich pomoci. Žádanou dovedností je i zvládnutí textu v přirozených proporcích a souvislostech. Autor, podle mého soudu, věnoval např. příliš místa úvahám o pochybnostech z nepodjatosti, naopak nejasný smysl má začlenění dvou stran o soudní kontrole (str. 114-6), připomínajících spíše